

Săptămâna Sfântă

În tragedia Pătimirii
culminează viața noastră și
întreaga istorie umană.
Săptămâna Sfântă nu se poate
reduce la o simplă
comemorare: este meditarea
misterului lui Isus Cristos care
continuă în sufletele noastre

02.04.2012

În tragedia Pătimirii culminează
viața noastră și întreaga istorie
umană. Săptămâna Sfântă nu se
poate reduce la o simplă
comemorare: este meditarea

misterului lui Isus Cristos care continuă în sufletele noastre. Creștinul este chemat să fie alter Christus, ipse Christus. Noi toți, prin Botez, am devenit preoți ai existenței noastre pentru a oferi jertfe spirituale, bine primite de Dumnezeu prin Isus Cristos pentru a împlini pe fiecare dintre acțiunile noastre în spirit de ascultare față de voința lui Dumnezeu, perpetuând astfel Misiunea de Om-Dumnezeu.

Această realitate, prin contrast, ne face să ne gândim la mizeriile noastre, la erorile noastre personale. Dar această considerație nu trebuie să ne descurajeze, nici să ne conducă la o atitudine sceptică a aceluia care a renunțat la marile idealuri.

Domnul ne vrea pentru sine, așa cum suntem, vrea să ne facă părtași la viața sa, și cere să luptăm pentru a fi sfinți. Sfințenia: de câte ori pronunțăm acest cuvânt ca și cum ar fi lipsit de sens! Mulți o consideră ca

un nivel de neatins, un loc comun al literaturii ascetice, nu un scop concret, o realitate vie. Nu o gândeau așa primii creștini, care foloseau numele de „sfânt” pentru a se chema între ei, foarte adesea și cu maximă naturalețe: *Vă salută toți sfinții; salutați pe toți sfinții în Cristos Isus* (Fil, 4, 21).

Acum, în fața Calvarului, când Isus este mort și nu s-a manifestat încă gloria triumfului său, este momentul de a examina dorințele noastre de viață creștină, de sfințenie; este momentul bun pentru a recunoaște slăbiciunile noastre, și să reacționăm cu un act de credință, încredințând în puterea lui Dumnezeu și făcând propunerea de a însufleți cu iubire lucrurile din ziua noastră.

Experiența păcatului trebuie să ne conducă la durere, la o hotărâre mai matură, mai profundă, de fidelitate, de adevărată identificare cu Cristos,

de perseverență cu orice preț în misiunea preoțească pe care El a încredințat-o tuturor discipolilor săi fără excepție, și care ne stimulează să fim sarea și lumina lumii.

Este Isus care trece, 96

Simbolul Răscumpărării

A nu uita: trebuie ca în toate activitățile omenești să fie bărbați și femei care, atât în viața cât și în munca lor, să poarte Crucea lui Cristos, ridicată sus, vizibilă, dătătoare de puteri; simbol al păcii, al bucuriei; simbol al Mântuirii, al unității neamului omenesc și al Dragostei cu care Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, Prea Fericita Treime a iubit și iubește mereu omenirea!

Brazdă, 985

A medita asupra morții lui Cristos

Meditarea asupra morții lui Cristos devine atunci o invitație de a înfrunta cu absolută sinceritate datoriile noastre zilnice, o chemare de a lua în serios credința pe care o mărturisim. De aceea Săptămâna Sfântă nu poate fi numai o paranteză sacră în contextul unei vieți conduse de interese umane: este dimpotrivă o ocazie pentru a ne introduce cu o mai mare profunditate în misterul Iubirii lui Dumnezeu și de a putea apoi să-l arătăm oamenilor cu cuvântul și cu exemplul, (...).

Viața, sufletul însuși, iată ceea ce ne cere Domnul. Dacă suntem îngâmfați, dacă ne preocupăm numai de propria comoditate, dacă facem din noi înșine centrul existenței altora și al lumii, nu avem dreptul să ne numim creștini, discipoli ai lui Cristos. Ne trebuie o dăruire care să se arate cu adevărul faptelor, nu numai cu cuvintele. Iubirea lui Dumnezeu ne cheamă să luăm cu

hotărâre crucea, simțind și asupra noastră greutatea umanității întregi și realizând, în împrejurările proprii condiției și ale muncii fiecăruia, propuneri clare și pline de iubire ale voinței Tatălui. Într-adevăr, în pasajul pe care tocmai îl comentăm, Isus mai spune: *Cine nu duce crucea proprie și nu vine după mine, nu poate să fie discipolul meu* (Lc, 14, 27)

Să acceptăm fără teamă voința lui Dumnezeu, să ne hotărâm fără ezitare să construim viața noastră după învățăturile și exigențele credinței. Vom merge cu siguranță în fața dificultăților, suferințelor, durerilor; dar dacă posedăm cu adevărat credința nu ne vom considera niciodată nefericiți: chiar și între greutăți și calomnii vom fi fericiți, de o fericire care ne va îndemna să-i iubim pe alții pentru a-i face părtași de bucuria noastră supranaturală.

Este Isus care trece, 97

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
saptamana-sfanta/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/saptamana-sfanta/) (06.08.2025)